

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Fr. Andersen: Jeg tillader mig at stille Forslag om, at Lovforslaget henvises til Behandling i Finansudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning

vedtoges dette Forslag.

Formanden: Da der mod Forventning endnu ikke er omdelt Betænkning vedrørende den paa Dagsordenen under Nr. 3 opførte Sag, skal jeg lade Sagen udgaa af Dagsordenen. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det er min Agt at sætte Sagen til Behandling i et Møde i Morgen Formiddag Kl. 10.

Man gik derefter til:

Eneste Behandling af Forslag til Beslutning af Folketinget [angaaende Nedsættelse af et Udvalg vedrørende den gældende Militærordning].

(Forslaget til Beslutning findes i Tillæg A., Sp. 3491).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Ole Bjørn Kraft): Jeg maa maaske tillade mig at begynde med en praktisk Bemærkning. I det Forslag til Beslutning, som jeg forelægger paa Partiets Vegne, er det foreslaaet, at det Udvalg, der er Tale om at nedsætte, skal have afsluttet sit Arbejde inden 1. April 1938. Det var en rimelig Dato at sætte, dengang vi for 2 Maaneder siden godt og vel forelagde Forslaget. Det har jo imidlertid været disse 2 Maaneder, inden det har været Formanden muligt at sætte Forslaget til Behandling her i Tinget, og det vil derfor være nødvendigt, inden vi vedtager det, at foretage en Ændring med Hensyn til dette Punkt. Efter vor Opfattelse vilde det være rimeligt at fastsætte, at Udvalget f. Eks. kunde afslutte sit Arbejde inden 1. Juli i Aar.

Det Forslag, jeg paa Partiets Vegne hermed har den Ære at forelægge, har ganske enkelt til Hensigt at søge Forhandlingstraa-den mellem Regeringen og Oppositionen om

vort Forsvarsberedskab knyttet paa ny. Det maa ikke og kan ikke opfattes som et Demonstrationsforslag fra vor Side, for at vi skulde kunne faa Lejlighed til at tilkendegive vor principielle Indstilling. Havde vi tilstræbt en saadan Parade, havde vi selvfølgelig forelagt vore kendte Forslag til en ny Forsvarsordning paa ny. Vi venter ikke, at denne Regering og det Rigsdagsflertal, som afviste vore Forslag for 1 Aar siden, nu vil kunne acceptere dem i alle Enkeltheder, i deres fulde Omfang i Dag. Hvor hurtigt Tiden end rider omkring os — og den rider hurtigt —, saa ved vi vel, saa meget Realitetspolitikere er vi, at saa hurtigt rider den ikke, desværre maa vi naturligvis sige, i Danmark. Men skønt der nu er forløbet knapt 1 Aar, siden vi sidst behandlede Forsvarsspørgsmaalet her i Rigsdagen, har Udviklingen allerede nu tilbagelagt en saadan Strækning, at det er berettiget at paa-staa, at de Forudsætninger og den Situation, der var Baggrunden for den sidst vedtagne Beslutning af Regeringen og Regeringspartierne, nu er saa væsentligt ændret, at der maa være en Mulighed for paa Grundlag af den Ordning, Regeringen og dens Partier vedtog i Fjor, at optage en Forhandling, en Undersøgelse af, om ikke visse Ændringer er paakrævet, om en videre Udvikling ikke er rimelig, ogsaa ud fra de principielle Synspunkter, som Forsvarsministeren dengang angav.

Her er ikke Tale om, hvad vi, Det konservative Folkeparti, vilde gøre, hvis vi besad Magten. Her er Tale om, hvorvidt det med Anerkendelse af, at det er det bestaaende Flertal og den siddende Regering, der har Ansvar og den bestemmende Indflydelse, skulde være muligt at nærme Synspunkterne og Beslutningerne til hinanden i saa høj Grad, at Behandlingen af dette livsvigtige Spørgsmaal nu skulde kunne miste Karakteren af en bitter Kamp med bitre Skuffelser, med stadig Usikkerhed og stadig Utryghed og ændres til i Stedet derfor at blive en Forhandling, hvor Meningsforskelle vel stadig væk maatte herske, hvor det ikke kunde være muligt fuldstændigt at overvinde forskellige Uoverensstemmelser, men hvor det skulde kunne være muligt ogsaa udadtil — og det maa vi naturligvis lægge en alt afgørende Vægt paa — at skabe en Forstaaelse af, at det danske Folk stod samlet bag ved sit Forsvars Hensigter, og hvor der var tilveje-bragt, om ikke en fuldstændig og almindelig Enighed om Enkeltheder og Omfang, saa dog det væsentlige, at der var Enighed om Retning, Hensigt og Formaal.